

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 308. Vandaag: Art Tatum. De op 13 oktober 1909 geboren pianist eindigde in de jazzpoll van het blad Esquire voor 1944 bovenaan, ^{en} deed bijgevolg mee aan het Second Annual Esquire Jazz Concert op 17 januari 1945. Hij speelde in het Los Angeles Philharmonic Auditorium en werd ingeleid door Duke Ellington.

plaat 1 A/6: intro Duke Ellington.

Art Tatum: The man I love (G.Gershwin) totaal
A/7 - 2:32 - For Discriminate Collector FDC-1009 6:00
Art Tatum: I can't give you anything but love (Jimmy McHugh)
A/8 - 2:20 - idem

Art Tatum op het Second Annual Esquire Jazz Concert, 17 januari 1945 in het Los Angeles Philharmonic Auditorium. Duke Ellington leidde hem in en Tatum speelde "The man I love", ~~en~~ daarna met Ellington's bassist Junior Raglin "I can't give you anything but love". Ergens in 1946 maakte Savoy in New York City opnamen van Tatum, de lakplaten gingen met andere in een blik, en de stukken ~~waren~~ ^{waren} door Savoy voorzien van nep-titels. Dat blik werd eind 1965 gevonden en de opnamen verschenen onder Tatum's naam. Terwijl er maar vier werkelijk van hem ~~waren~~ ^{de ander} waren, Laubich en Spencer zeggen in hun Tatum-discografie dat ~~Frank~~ Frank Paparelli kan zijn, Ben Webster zei tegen mij dat het 'Somebody like Herman Chittison' was. In elk geval hoort u nu de vier echte Tatum's met die niet door hem bedachte titels. De eerste: "Gang o'notes".

plaat 2 Art Tatum: Gang o'notes (Art Tatum)
A/1 - 2:41 - Fontana 883 904 JCY

Na "Gang o'notes": "Crystal clear".

zelfde Art Tatum: Crystal clear (Art Tatum)
A/4 - 3:00 - idem

"Crystal clear" wordt gevolgd door "Apollo boogie".

zelfde Art Tatum: Apollo boogie (Art tatum)
B/1 - 2:22 - idem

Art Tatum speelde niet graag blues, aan boogie had hij een uitgesproken hekel, dus dit/zal wel weer in opdracht van de producer gebeurd zijn. Het Apollo in de titel "Apollo boogie" slaat op het theater in Harlem, 125-ste straat. Nog ééntje: "Between midnight and dawn".

zelfde Art Tatum: Between midnight and dawn (Art Tatum)
B/4 - 2:46 - idem

"Between midnight and dawn", Art Tatum voor Savoy in New York City, vermoedelijk 1946, deze opnamen kwamen pas in 1965 voor de dag. Tenslotte nog drie uit de RCA Victor-session van 20 januari 1947, een van de weinige keren dat Tatum voor een groot merk speelde, hij was een uitgesproken 'musicians musician' - een musicus waar bijna alleen musici naar luisteren, ik vraag me ook af hoe hij die Esquire poll van '44 won. Maar de man die daarbij alles te zeggen had was Leonard Feather. Goed, dit is "Smoke gets in your eyes".

plaat 3 Art Tatum: Smoke gets in your eyes (Jerome Kern)
A/3 - 2:59 - RCA ~~000000~~ Camden CAL-882

"Smoke gets in your eyes" van Jerome Kern. Nu een song van Johnny Green, dezelfde die "Body and soul" maakte. "Out of nowhere".

zelfde Art Tatum: Out of nowhere (Johnny Green)
B/5 - 2:50 - idem

"Out of nowhere". Tenslotte een stuk van Ray Noble, op de accoorden ervan steeg Charlie Parker's creatieviteit tot grote hoogten: "Cherokee".

zelfde Art Tatum: Cherokee (Ray Noble)
B/2 - 3:00 - idem

"Cherokee". Pianist Art Tatum in New York City voor RCA Victor op 20 januari 1947, 37 jaar oud, want nogmaals: Tatum is in 1909 en niet 1910 geboren, zoals zelfs Chilton nog in '78 vermeldt die is de zorgvuldigste. Tatum's techniek, zijn 'fingerfertichkeit', is later wel ~~even~~ geëvenaard, nooit overtroffen om de eenvoudige reden dat die volmaakt was, wat vooral insiders fascineerde was zijn destijdsvoor jazzmusici enorme harmonische kennis, plus een ritmiek en timing die eens te meer frustreerde omdat hij zeer frekwent wegliep van de beat, de tel niet liet horen, het metrum niet markeerde. Wat dat aangaat sluit de pianist van volgende week aardig bij deze aflevering aan: Lennie Tristano. Dit was NDS Jazzgeschiedenis 308, MdR.

NA 139 496

0 0 0 0 0

29:33

op 4 20.11.85